

Wat is er toch met de buurvrouw?

RECENSIE MUZIEK VAN BENEDEN

★★★★★

Gebeurtenis: jeugdtheatervoorstelling 'Muziek van beneden' door Het Houten Huis. **Met:** Marlies Hamelynck, Anne Harbers, Janice Slot, Maarten Smit, Marc Stoffels **Regie:** Elien van den Hoek. **Gezien:** 19/9 Grand Theatre, Groningen. **Publiek:** ca. 250 (uitverkocht). **Nog te zien:** 18/10, 28/12 en 29/12 Grand Theatre Groningen; 1/11 Ogterop Meppel; 29/12 De Lawei Drachten.

Voorstelling *Muziek van beneden* door Het Houten Huis: één groot kijkfeest. FOTO DUNCAN WIJTING

KIRSTEN VAN SANTEN

Het is een merkwaardig gegeven van deze tijd. In steden leven we dicht op elkaar, maar kennen elkaar nauwelijks. Wat delen we eigenlijk met onze buren? Hoe goed kennen wij hen en zij ons? Om deze basisvraag heen metselde Het Houten Huis, het jeugdtheatergezelschap van het Noorden, een ingenieuze voorstelling die oud en jong zestig minuten lang aan het rode pluche gekluisterd houdt. Wat een schoonheid, wat een meerlagigheid, wat een poëzie en vooral: wat een liefdevol precisiewerk. Over alles is nagedacht, ieder detail klopt, ieder scènebeeld is een schilderijtje op zich.

Wie de aandacht van 4-plussers een uur lang (zonder pauze) vast wil houden, moet van goeden huize komen. De mensen van Het Hou-

ten Huis kunnen het. Ze weten dat jonge kinderen helemaal geen logische opeenvolging van gebeurtenissen nodig hebben om geboeid te blijven. Het gaat om de actie op het podium, simpel gezegd, er moet genoeg te zien zijn. In *Muziek van beneden*, de muzikale productie die zaterdag in het deze maand heropende Grand Theatre in Groningen feestelijk in première ging, is dat zeker het geval. Deze voorstelling is één groot kijkfeest.

We zien een straat met een grijs huizenblok, bewoond door een zakenman, een immens oog, een adhd-konijnenfamilie, een oud vrouwtje en een muzikant. Allemaal missen ze iets. De zakenman is alleen en vindt troost bij een reusachtig ei (dat er later in zijn

eentje vandoor gaat). De konijnenfamilie moet het zonder vaderfiguur stellen, de oude dame wacht tevergeefs op post, het oog zit letterlijk de hele dag achter de geraniums en de Poolse muzikant heeft niemand om mee te musiceren.

Temidden van deze triestige bewoners bevinden zich dieren – roeken, een tijgermeisje, een beer, een zebra. Ze mengen zich heel vanzelfsprekend in het anonieme stadsleven. Niemand kijkt daar gek van op. Het is dit dromerige, magische snuffje dat ook deze voorstelling van Het Houten Huis vleugels geeft. Mens en natuur zijn één, droom en werkelijkheid versmelten; dat is voor kinderen gesneden koek, maar voor deze begaafde

theatermakers ook.

Aan de hand van vier hoofdstukken die de vier seizoenen volgen en een eenvoudig dag-nacht-ritme wordt het verhaal verteld van buren die elkaar niet kennen en die zich nauwelijks voor elkaar interesseren. Dat gebeurt niet al te zwaar op de hand, al voert een sfeer van weemoed de boventoon – er is veel om over te grinniken. Een speciaal compliment mag gemaakt worden aan de ruziënde konijnenbroer en -zus en hun onmachtige, oververmoede alleenstaande werkende moeder. Hilarisch hysterisch en voor ook heel jonge peuter- en kleuterkijkers (en hun ouders!) uiterst aansprekend.

Heel subtiel, haast onmerkbaar keert dan het tij van de voorstel-

ling. De burens gaan zich, dankzij inspanningen van de Oost-Europese muzikant, ietsjepietsje vriendelijker tot elkaar verhouden. Er moet kennelijk een vreemdeling aan te pas komen om de vastgelopen situatie een nieuwe dynamiek te verlenen. Zoiets zou je kunnen concluderen. Of dat muziek levensmoed, troost en hoop brengt, of je nou piepjong bent of al stokoud. Hoe dan ook, zo'n buitenstaander kan een prima buurman zijn.

De gedreven jonge makers van Het Houten Huis blijven in *Muziek van beneden* hun magisch-muzikale-nostalgische stijl trouw, maar overtreffen zich in deze voorstelling wat betreft timing, actie en gedetailleerdheid. Niet te missen, dit theaterseizoen.